

1. čtení: Kaz 3,1-8

Kázání: Zj 21,1 A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo.

Bratři a Sestry, byli jste někdy u moře? Vy, kteří ano, určitě znáte tu vůni ve vzduchu, tu vůni, ve které je skryta všechna ta voda a sůl a dálka...neuvěřitelná dálka. Když člověk přichází k moři, cítí najednou, jak je malý a slabý a omezený oproti té neuvěřitelné síle a dálce. Já se k moři dostal až ve svých 23 letech na rozdíl od mých dětí. S těmi jsme se totiž před pár dny od moře, vlastně od oceánu, vrátili. A zase mě to okouzlo a uhranulo. Jen tak sedět a koukat a cítit a poslouchat. Je v tom cosi nebeského.

V knize Kazatel jsme četli, že všechno má svůj čas. Je tedy určitě i čas přemýšlet o nebi. Alespoň na chvíli se ponořit do představ, možná na chvíli opustit tenhle svět a nechat svou mysl a duši odpočinout. Nakonec i Bible nás k tomu vybízí. Proč jinak by Bůh dával některým lidem alespoň koutkem oka tu nebeskou krásu zahlédnout a zapsat do té naší svaté knihy? Jistě je i čas přemýšlet o nebi. Jen je ta biblická zvěst nějaká zvláštní. Možná to tak na první poslech nevypadá. I když něco nás přes nos praští i na ten první poslech. Má tam být nové nebe a nová země...to je pěkné...je v tom něco z pokračování toho, co jsme tady na zemi dělali, o co jsme se snažili, o co dobrého nám v životě šlo. Ale je v tom taky to nové, to jiné a lepší. Že i to sebelepší tady na zemi ještě není konec. Že teprve to Boží, to nové bude dávat smysl a vydrží to ten nápor věčnosti. Nové nebe a nová země. To ano. Ale co to moře? „A moře již vůbec nebylo.“ Proč nebude v nebi moře? Ano, jistě jste slyšeli, že v představách starověkého Izraele bylo moře sídlem temných sil. Ale v moři přece žádné zlé síly nejsou. Určitě o nic zlejší než na zemi, ve vzduchu nebo ve vesmíru. Co to má tedy znamenat, že v nebi nebude moře? Tady je potřeba číst knihu zjevení jako celek. V knize zjevení je to totiž právě moře, ze kterého vychází všechny ty desetihlavé a deseti rohaté obludy, je to právě moře, přes které do Izraele přijížděli všichni možní konzulové a prokonzulové, aby zneužívali vojenské a politické moci a mohli lidem škodit. V tomhle smyslu už nebude v nebi moře. Už nebude žádná zásobárna oblud a nestvůr a strašidel, které by na nás z moře vylezli a chtěli nás jakoukoli ideologií zotročovat. Ale to krásné moře vonící solí a hučící příbojem vln, to moře, nad kterým křičí rackové a které tak nádherně zpívá o Boží velikosti, to v nebi bude, doufám.

Ale to je jen jedna z věcí, které by nás měli zarazit při tom Janově přemítání o nebi. Přečtu dalších 7 veršů.: A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: "Hle, přibýtek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo." Ten, který seděl na trůnu, řekl: "Hle, všechno tvořím nové." A řekl: "Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá." A dodal: "Již se vyplnila. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízni, dám napít zadarmo z pramene vody živé. Kdo zvítězí, dostane toto vše; já mu budu Bohem a on mi bude synem. Avšak zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta druhá smrt."

To je spousta další věcí, které bychom možná nečekali. Alespoň některé bych rád zmínil. Když se řekne apokalypsa, napadne nás konec světa. A ve všech apokalyptických a postapokalyptických filmech je nám předkládáno, jak to všechno blbě dopadne. Jak se lidé nakonec uválčí, sežerou nebo skončí následkem nějaké ekologické katastrofy. A ti co, přežijí, už jenom přežívají. Bez naděje. Biblická apokalypsa je jiná. Ta nevidí konec dějin v troskách. Podle bible je smyslem a konečným výhledem dějin svatba. Obrovská svatební hostina v obrovském krásném městě. Podle knihy Zjevení má být to město veliké asi jako půlka Evropy, jako celý tehdy známý svět. A nejen samotná hostina s vínem a jídlem a veselím. Ale na té hostině prý bude sám Bůh mezi lidmi. Už tam nebudou kostely a chrámy, protože všechno už bude místem setkání s Bohem. A Bůh na té hostině bude pobíhat mezi námi s velikým kapesníkem, aby mohl setřít každou slzu z očí, aby mohl utišit a uzdravit každou bolest a trápení. Tohle je alespoň podle Bible konečným smyslem dějin. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti již nebude.

Všechno má svůj čas. A jak už jsem říkal, určitě je i čas přemýšlet o nebi a snad si je i představovat. Je přece dobré moci se na něco krásného těšit uprostřed všeho toho nekrásného a smutného, co nás tady na světě potkává, ba co my sami tady na světě děláme a poděláváme. To je ale pouze jeden, a ne ten hlavní smysl těch Janových slov o krásném nebi. A bylo by to znetvořením těchto slov, kdyby se nám měla stát jen jakousi vysněnou iluzí, abychom to tu vydrželi. Jakýmsi útekem před realitou těchto dnů a tohoto světa. Ve všem tom Božím jednání s námi lidmi jde o něco jiného, než o krásnou odměnu po smrti. Všechno to Boží jednání nás přeci má vést k víře.

A víra rozhodně není o tom, že to tady na světě máme vydržet a že se máme chovat dobře, protože Pán Bůh nás sleduje, a když se budeme chovat dobře, dostaneme se pak za odměnu do nebe. Tohle nemá s křesťanskou vírou společného vůbec nic. Víra, to je přece důvěra. Však také, když se podíváte na seznam toho, co v nebi nebude, na prvních dvou místech je zbabělost a nevěrnost. Zbabělost, která je opakem důvěry. Ta zbabělost, která se radši pokloní kde čemu a kde komu, pokud z toho může mít nějaký prospěch. Ta zbabělost, která se radši usídlí tady na zemi a možná si i vytvoří vlastní nebe bez ohledu na ty druhé. Takhle zbabělost ale tváří v tvář věčnosti neobstojí. Shoří jako listí a tráva.

Abychom to Janovo přemítání o nebi správně pochopili, je taky důležité si uvědomit, pro koho bylo psáno. Koho má potěšit a povzbudit? Kdo se má na to nebe těšit? Četli jsme si, koho povzbudit nemá. Zbabělce, nevěrné a lháře. Všechny, kteří se v té době, kdy Jan tuto knihu psal, podvolovali státní moci. Kteří vyměnili důvěru v Boha za nějaký ten prospěch a možná teplé místo ve stínu vládnoucí moci a vládnoucího náboženství. Kteří vyměnili důvěru za jistotu tady na zemi. Takovíhle lidé se těšit nemají, protože jejich jednání se nakonec ukáže jako ničemné a k ničemu. Co ale stojí na druhé straně? Jak je popsán ten, kdo se těšit má? Je zvláštní, že tam není žádný seznam křesťanských ctností, které by člověka opravňovaly ke vstupu do nebe. Není tam popsán žádný dokonalý člověk, kterého bychom měli mít za vzor. Protože nebe je otevřené právě těm nedokonalým. Právě těm, kteří nejsou spokojeni, ani sami se sebou ani s tím, jak se věci mají. Bible to nazývá slovy: žízniví, plačící a hladovějící. Ti, kteří nejsou spokojeni a nejsou hotovi, pro ty je připravená nová země a nové nebe.

Smyslem těch Janových slov o nebi není nabídnout nám opium krásných představ. Smyslem těch slov, stejně jako smyslem všech slov v Bibli, je, jak věřím, povzbudit nás v důvěře. V důvěře v toho, který to tady na zemi začal, nikdy nás tu nenechal samotné a bezmocné, a také to vše s námi dotáhne až do konce. A přetvoří a obnoví to nehotové a nedokonalé v nás, aby to mohlo obstát na věčnosti. Abychom ten nápor věčnosti vydrželi.

Možná ta věčnost přijde rychle a silně jako přílivová vlna v atlantském oceánu na pobřeží Bretaně. Kéž se v ten den máte o co a o koho opřít. Protože ustát takovou pořádnou vlnu, na to člověk sám nestačí. Amen.